

mastus tunneb ärra, et temma mitte üfsi laste sünnitaja, waid ka nende keige esfi-  
menne foolmeister peab ollema, ja et need  
sannad ja ello kumbed lastele keige kauem  
mele jäwad, mis nad emma ümber romades  
ja joostes kuulwad ja näewad. Ta tunneb  
ärra: Mailm jääb ni heaks ehk pah-  
haks, kui emmad tedda keige es-  
malt tewad. —

On Marri omma pissufestega üfsipäinis,  
siis lassseb ta neid põlwili heita, panneb nen-  
de pissufesed käed kokko, heidab isse nende  
seffa põlwili, õppetab neid Jummalat pal-  
luma, ütleb neile, kuidas inimenne tännoga  
ommad silmad taewa pole peab tõstma, kuidas  
Jummal meid armastab ja kuidas meie teine  
teist peame armastama. — Ta ei tunne  
muud õnne, kui sedda, mis Jummal ta rin-  
du pannud, se on . . . . . armastus!

Et mailmas weel muud lusti ja rõmo  
on, sedda on Marri ärraunnustanud; ta ei  
ella nüüd ennam mudega ja mudele, kui  
omma lapsokestega ja lapsokestele.

Kest õfel istub ta kurn ja kahwatand üh-  
he weikese sängi ees. Mikspärrast? Jah,  
üks temma armsaist on haige! Ta nuttab,  
vallub, sillitab, tõrjub kärebed ärra ja õhkab  
Jummalat pole. Kui omma werrega, mis  
ta soonte sees tuksub, last surma suust woiks  
peasta: warri lassseks ta sedda joosta! —  
Emmad, kes teie õiged emmad ollete ja sed-  
da loete, üttele, kas ma wassetan?

Näddalid lähwad möda, laps on alles  
haige, emma armastus ei wässi mitte ärra  
temma sängi serwal walwamast. Marri on  
ärralõpnud ja kahwatand, ta tunneb, et kaua  
ennam wasto ei joua panna; agga kas ta se-  
pärrast järrele jättab? Ta on jo naene, ta  
on emma, ta ei woi waggusi omma last  
surma holeks jätta. Jäeb ta isse ka seal ju-  
res haigeks, agga armastus ei jae mitte  
haigeks, kunnid lihha temma lihhasst ja werri  
temma werrest jälle möda tubba ümber jook-  
seb; ja kui ta murre ja walwamine tedda  
ennast ka haua äre peäle on saatnud: ta nae-  
ratub weel surma wodi peäl, kui omma lap-